

тѣхъ не съ добро око, е народъ троянскый, неприѣтель на Гърцѣтъ. Едно жертвоприношеніе са приготвя; Телемахъ и Менторъ ще бждѣтъ жертвытъ!.... Ето че лицата са явяватъ на сцената; тѣ вече сж и въ дѣйствиѣ — и *връзката* съ изложеніето наченва.

Тукъ най-напредъ излазя Ацестъ, старыйтъ и серьозенъ Ацестъ, който сѣди народытъ си съ единъ златенъ скиптръ въ рѣцѣ. Понятіето за силата и правдата тукъ сж като наложены. Испытътъ е важенъ, но благодареніе на мждростѣта Менторова, присѣдата става по-умѣренна, и надѣжда блѣсва за една минута въ душата на читателя. Тя пакъ са изгубва при една дума на Телемаха. Тукъ е вече критическата минута и за двамата пѣтници въ Сицилія.

Да разгледамы сега отъ друга страна сжщото съчиненіе. Неговото начало е просто, главнытъ му качества сж ясность и точность, приличіето и чувството сж размѣсены насѣкждѣ въ разказа; украшенията сж оставены за сетѣ въ връзката или въ изложеніето. Періодътъ, който започева тамъ въ първия новъ редъ, (а) е простъ, но правиленъ и нѣма никаквы фигуры, нито изобразенія силны. Сжщото ще речемъ и за другытъ періоды въ тѣзи часть на изложеніето.

Слѣдующыйтъ редъ (в) става по-энергическый; тамъ — фразы късы и повелителны. Тамъ виждашь една честолюбива душа, която възстава срѣщу мыслѣта за робството; нѣкои фигуры, като обращеніе съ волность, възклицаніе и прочая.

Третійтъ новъ редъ (с) са представя по-тихъ, но желовитъ и плачевенъ. Той е едно студено сметеніе, резултатътъ на което трѣба да бжде жертвоприношеніе; сетѣ въ възклицаніето първата фраза описва мятежа и чувството на народа, а възклицаніето на самага Ацеста е раздирателно: